

ΜΗΧΑΝΕΣ

Η ΙΣΧΥΣ ΜΟΥ — Η
ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΕΘΟΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 20
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΜΑΣ.

Ὀλίγισται ἡμέραι υπολείπονται ὥπως συμπληρωθῇ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν· οὐχ' ἤττον ἐκλείσαμεν αὐτὸ ἀποτόμως μετὰ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἀρχόμεθα νέου. Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν φίλων ἔστιν οὗτοι χάνουσι φυλλὰς, ἂς παρατηρήσουν ἐπὶ τῆς κεφαλίδος ὅτι δικαιούμενοι νὰ λάβωσι μόνον ἑκατὸν δύο φύλλα, ἔλαβον ὅσα ἔλαβον.

Εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν περίπατον εἶχον ἀνακύψει, παρὰ τὰ κανονισμένα, χωρὶς προγράμματος· ὡς τοιοῦτο ἄνευ ἐγωῦσμοῦ ἢ ἂν θέλετε καὶ μετ' ἐγωῦσμοῦ ἐνομίσαμεν τὸ ὄνομά μας, ἐν μὲν τῇ πολιτικῇ ἀρτίως τότε ἐξελθὼν μετὰ τιμῶν ἐκ τοῦ δικαστηρίου τοῦ λαοῦ, ἐν δὲ τῇ φιλολογίᾳ ἐπαρκῶς ἐκτυλίξαν καὶ τάσεις καὶ σημαίαν.

Μετὰ ἐνιαύσιον ἤδη ἐργασίαν πολὺ ὀλιγωτέραν ἔχομεν ἀνάγκην προγράμματος τώρα· ἀφοῦ κατεστήσαμεν ἀνάδοχον ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τοῦ φύλλου τὸν πρωθυπουργόν μας, δὲν δυσκολευόμεθα νὰ δεχθῶμεν καὶ ἄλλο τοῦ αὐτοῦ λόγιον· Μᾶς γνωρίζετε καὶ σᾶς γνωρίζομεν.

Ὅφειλομεν ἀπλῶς νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὰ περὶ τοῦ φύλλου διὰ τοῦ Ἡμερολογίου ἀγγελθέντα κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον θέλομεν ἐκπληρώσει, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἀνοίξεως· ἦτοι, τῆς μὲν συντάξεως τοῦ φύλλου ἐπαισθητῶς ἀποπειρώμεθα τὴν βελτίωσιν, ἐξασφαλίσαντες σπουδαίαν συνεργασίαν, ἀλλ' αἱ ἡμέραι τῆς ἐκδόσεως ὡς καὶ τὸ σχῆμά του μένουσιν αἱ αὐταί.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ παραμονὴ τοῦ Νέου ἔτους δὲν παρήλθε τόσον τρελλή, ὅσον πέρυσι, μ' ὅλον τὸ ὥραϊον τοῦ καιροῦ. Κόσμος ὅχι τόσο πολὺς, βόκάναι καὶ συρίκται ὀλίγισται. Ἴσως ἐλυπούμεθα νὰ διώξωμεν μετὰ συριγμῶν τὸ θνήσκον ἔτος, φοβούμενοι ὅτι θὰ τὸ ζητήσωμεν ἂν τὸ Νέον ἔλθῃ μὲ π...

Τὰ ἐμπορικὰ ἐν τούτοις εἰργάσθησαν καλὰ. Τὸ καθὲν ἐξ αὐτῶν ὁμοιάζει τοῖς κλωδοῦς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους στοιβάζουν ἀπὸ κότταις οἱ χωρικοὶ καὶ μεταφέρουν εἰς τὴν πόλιν. Κότταις ἦσαν αἱ Ἀθηναῖαι μας.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τόσους ἀγοραστὰς, ἡλίπζομεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἑσπέρας τὰ ἐμπορικὰ κενὰ· αἰφνιδίως τὰ εἶδομεν πληρέστερα ἢ τὸ πρῶτ. Φοβεροὶ ταχυδακτυλουργοὶ αὐτοὶ οἱ ἐμποροί!

Τὰ Ζαχαροπλαστεῖα ὁμοιάζον αἰθούσας γάμου ἢ τελετῶν. Διεκρήθη κυρίως τὸ τῆς Ὁδοῦ Σταθίου τοῦ κ. Γρεγορίου. Ἄν μόνον ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τὸ εἶδομεν περιέργως ἐρημον· καὶ εἴπομεν· Αὐτὸ θὰ εἴηαι Σαχαροπλαστεῖον.

Εὐφυὲς ἐπίστρατος βλέπων μετὰ πόνου τὰς ἐν τοῖς Ζαχαροπλαστείοις ἐκθέσεις τῶν γλυκῶν ἔλεγε·
— Ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ ἐκθέσουμε τῆς κουραμάνας μας.

Ἀρχισφουρικτὴς καὶ ἀρχιπειραστὴς τῶν Κυριῶν ἦτο ὁ κ. Καλλιγὰς. Ἐώραζεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀναγέννησίν του.

Ο Εὐέλπιδες τοῦ Ναυτικοῦ ἦσαν ἐρατεινοὶ ὡς θάλασσα

Ἦκούσαμεν χωρὶς, νὰ τὸ θέλωμεν, μίαν κόρην ὀλίγον χαδευμένην νὰ λέγῃ τῆς μαμᾶς τῆς δεικνύων τὸν εὐμορφώτερον ἐξ ὧλων.

— Νὰ δώρῃ τῆς πρώτης τοῦ Ἑτους.

Μία ἄμαξα φέρει τὸν σύζυγον, τὴν σύζυγον, δύο παιδιὰ ἀπέναντι καὶ ἐν μέσῳ μεγάλην συλλογὴν παιγνιδίων. Καὶ τὰ παιδιὰ ἐφαίνοντο ὡς δῶρα.

— Ποιὸς τὸ ξεύρει, μοῦ εἶπεν ἓνας, ἂν δὲν εἶναι κι' αὐτὰ δῶρα τῆς συζύγου πρὸς τὸν σύζυγον.

Ἡ βροχὴ τῆς ἐσπέρας εὐνόησε τρομερὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαίκτας. Καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος ἤρχισε νὰ εὐνοῇ τὸ χαρτοπαίγιον.

Ἡ πρώτη τοῦ Ἑτους ὡς ἡμέρα ἦτο μᾶλλον χαρωπὴ τῆς προτεραίας.

Ἐπὶ τέλους θὰ ἔχωμεν Ἀθηναϊκὸν σαλόνι, κατὰ μίμησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν. Αὐτὴ ἡ παρῳδία μᾶς ἔλειπε· χάρις εἰς τὸν κ. Μελαῦν θὰ ἔχωμεν καὶ αὐτήν. Εἶναι δὲ ἀξίος ἐπαίνων ὁ κύριος οὗτος, διότι ἐκ τῶν μικρῶν μορφόνονται τὰ μεγαλείτερα.

Ἡ καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς θὰ γίνῃ ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ Δέσφ. πρὸς ὄφελος τοῦ Ἑρυθροῦ Σταυροῦ, ὀρισθέντος τριφράγματος εἰσιτηρίου. Θὰ διαρκέσῃ δὲ, ἐφ' ὅσῳ ὑπάρχῃ συρροὴ κόσμου.

Ἡ ἀξιολογία τῶν ἐκθεμάτων εἶναι ἡ καλλιτεχνικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Μελαῦ, ἀρκούντων πολὺ τιμῆς, ἐξ ἔργων Εὐρωπαϊκῶν καὶ ὁμογενῶν. Ἐκ τῶν γλυπτῶν τὰ σπουδαιότερα ἔργα θὰ εἶναι τὰ τοῦ κ. Βρούτου, τοῦ Φιλιππόπου, τοῦ Φιλιππόπου. Βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ καὶ ὁ κ. Δρόσης. Ὁ κ. Βρούτος θὰ ἐκθέσῃ, ὡς μανηθάνομεν, τὸν Κοπέρνικον, τὸν Κοραῖον, τὰς Τέσσαρας ἐποχὰς, τὸν Πάριον καὶ Ἀχιλλεῖα, ὅστις ἡγοράσθη ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ ἄλλα. Ὁ κ. Φιλιππόπου τὸν καλὸν τοῦ Ψαχν. Ὁ κ. Βιτάλης ἕνεκα πένθους δὲν ἐκθέτει τίποτε.

Ἐκ τῶν ζωγράφων, ὡς πρωτεύοντες ἔκθεται εἰσονται ὁ ἐν Παρίσι διατρίβων κ. Ἰάκωβος Ρίζος, ὁ κ. Αὐτράς, ὁ κ. Δούκας καὶ ὁ κ. Λεμπέσης.

Μετὰ λύπης ἡκούσαμεν ὅτι τινες τῶν καλλιτέρων προσωπογράφων μας οὔτε κἀν εἰδοποιήθησαν. Ἀς ἐλπίζωμεν ὅτι μέχρι τελευταίας ὥρας θὰ ἐπανορθωθῇ τὸ γινόμενον λάθος.

Ἐν ὅλῳ τὰ ἐκθεσιζόμενα εἰσονται ὑπὲρ τὰ 170 ἔργα.

Νομίζομεν ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου ὠρίσθη λίαν ὁμογενεῖ. Τὸ Ἀθηναϊκὸν Σαλόνι δὲν πρέπει νὰ χαθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀγαθοεργίας· ἀλλὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἀφειρητρία μορφώσεως καλαισθησίας καὶ παρρησίας. Λοιπὸν τρία φράγκα εἶναι πολλὰ· προτείνομεν ἑνὰ μόνον ἢ τὸ πολὺ δύο.

Εὐχόμεθα ἀναγγέλλομεν ὅτι τὴν Κρίσιν τῶν Ἑργῶν

τοῦ Σαλονίου ἀνεθέσαμεν εἰς εἰδικὸν κριτικόν, ὅστις σήμερον δημοσιεύει τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἄρθρον, γεγραμμένον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἰς τὸν Βασιλέα ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Σερβίας τὸ παράσημον τοῦ Τακόβου ἢ Τάκου, κατὰ τὸν *Αἰῶνα*.

Τὰ πράγματά μας πηγαίνουν περίφημα, ἔλεγεν εἷς, εἰμεθα εἰς τὴν *Σύνθεσιν* τοῦ Στρατοῦ· δὲν μᾶς μένει τώρα τίποτε ἄλλο ἢ ἡ *Ἀποσύνθεσις* του.

Ἄλλοτε βλέπων τις τοὺς Εὐέλπιδας ἡρώτα :

— Εἶναι ἀξιωματικοί ;

Τώρα βλέπων ἀξιωματικούς ἐρωτᾷ :

— Εἶναι Εὐέλπιδες ;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, εὐρισκόμεθα ἐν μεγάλῃ κρίσει, ἔλεγεν εἷς συζητητὴς καφενείου.

— Δὲ λὲς καλλίτερα, τοῦ ἀπήντησεν ἄλλος, ἐν μεγάλῃ ἀκρίσει ;

Μία ἐπιτυχία ἐνὸς βουλευτοῦ :

Ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τῶν Ἑργῶν τῆς Ἀθήνας.

TZEMA KOYNIMPIERTH

Τεργέστη, Δεκέμβριος.

Μεταξὺ πολλῶν ζεβζεκιῶν τὰς ὁποίας ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ πολλοὶ ἐν γράμμασι (λογιώτατοι) προπάτορές μας, διατετυπωμένας μάλιστα ἐν ἀποφθέγμασι : — *Ἀργία μήτηρ πάσης κλίας*. — *Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν ἐστὶν ἡ εὐσέβεια*. — *Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι καὶ καθεξῆς οὐχ' ἤτονα μὲ κάμνει ἐντύπωσιν καὶ τὸ — Ἐρ. Τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ ; Ἀπ. — Νοῦς ἐν σώματι ἀνθρώπου*. Καὶ οὐ μόνον πολλὴν μὲ κάμνει ἐντύπωσιν τὸ μέγιστον αὐτὸ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ, ἀλλὰ καὶ κομικὴν, ὅποταν ἀναλογισθῶ πετεινόμυαλον ἄνθρωπον ἐν τῷ παμμεγίστῳ σώματι τοῦ Μπουρδούση καὶ τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ ἀνθρωποθηρίοις.

Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἀπῆλαυσα μιᾶς τῶν τερπνοτέρων τοῦ βίου μου ἀπολαύσεων. Εἶδον μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμοὺς καὶ ἤκουσα μὲ τὰ ἴδια ὠτά μου μεγίστην τοῦ κόσμου καλλιτέχνιν ἐν τῇ ὀκταεταίᾳ *Cemina Cuniberti*. Ἐξερχόμενος δὲ τοῦ θεάτρου, καὶ ζεβζεκίζων καὶ ἐγὼ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι, εὗρον ὅτι τὸ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ εἶναι ὁ Ἀρχι-